

Когато дѣдо Господь направилъ земята и отдѣлилъ водата отъ сушата, седналъ на небесния тронъ въ райската градина да почине и се порадва на това, което направилъ. Гледалъ той, гледалъ отъ горе цѣлата земя и видѣлъ само гола земя и вода, само морета, равнини, канари и планини.

Усмихналъ се дѣдо Господь, па повикалъ ангелчетата и имъ рекалъ:

— Много грозна е земята тѣй... Я идете и напълнете торбичкитѣ съ всички блага, които има въ райската градина. Ще идемъ да посѣемъ съ тѣхъ земята.

Грабнали ангелчетата торбичкитѣ, хвъркнали изъ райската градина и започнали да слагатъ въ тѣхъ всичко, каквото имъ харесва. Едни слагали най-чуднитѣ и красиви цвѣтя, други най-сладкитѣ и отбрани плодове, трети най-хубави зрънца отъ жито, царевица, зеленчуци, гори, джбрави и ливади. Нѣкои слагали рѣкички и извори, а други сложили въ торбичкитѣ си дори дребни капчици дъждъ, снѣжни звездички и сиви мѣхурчета мъгли и облаци.

Всичко, всичко, каквото имало въ райската градина, ангелчетата сложили въ торбичкитѣ, нищо не забравили...

Когато тѣ били готови, дѣдо Господь ги повелъ и хвъркнали надъ земята. Хвъркали и почнали да сѣятъ изъ торбичкитѣ това, което дѣдо Господь имъ каже. Посѣли цвѣтя, другаде плодове, на трето мѣсто жита, после гори